

El llenguatge

Semblar, encara

27/I/1980

Si afegim a una oració com Sembla que hi haurà un daltabaix un complement datiu —Em sembla que hi haurà un daltabaix o Li sembla que...— no fem sinó completar-ne el predicat, és a dir, atribuir a una persona determinada la sensació d'aparença de veracitat o de probabilitat d'un fet que es pot esdevenir. En canvi, en una oració com «Sembla ésser honrat», perquè sigui viable, i en definitiva, es pugui considerar correcta, li cal imprescindiblement un pronom feble datiu, la presència del qual indica que la mateixa persona a qui apareix com a vera o probable una cosa representa el subjecte de l'infinitiu ésser. Uf! Efectivament, Li sembla ésser honrat equival, com dèiem ahir, a Li sembla que és honrat, i Et sembla ésser important a Et sembla que ets important. Notem que, en les construccions amb una subordinada, contràriament al que s'esdevé en les construccions amb l'infinitiu ésser —Li sembla ésser honrat—, la identitat personal que hi hem assenyalat pot desaparèixer amb un canvi del pronom datiu o amb l'especificació de subjecte del verb ésser quan és de tercera persona: Li sembla que ets honrat, Em sembla que sou dignes, Li sembla que el caixer és honrat.

Observem també que en totes les oracions —compostes— que acabem d'indicar el subjecte del verb semblar és el grup que el segueix, en unes l'infinitiu ésser més el seu complement i en les altres la subordinada introduïda per la conjunció que. Per això, en totes elles, el verb semblar revesteix la forma de la tercera persona del singular... i és que en aquests casos semblar no és cap verb copulatiu, tal com generalment se'l considera en oracions com Sembles un pagès. Sembla una princesa. Sembleu uns estaquirots, en què concorda, naturalment, amb el subjecte, encara que sigui elíptic.

En el llenguatge popular, i fins i tot sovint en el culte, són molt usuals oracions com Aquell senyor, sembla que es molt ric, que potser poden desorientar si hom intenta analitzar-les. El grup aquell senyor, col·locat al principi de l'oració perquè hom l'emfasitza, és en realitat el subjecte de es molt ric, i tota la subordinada que (aquell senyor) es molt ric és el subjecte de sembla, significant «apareix com a ver o probable». La forma verbal sembla, per tant, restaria en singular encara que el grup nominal indicat revestís la forma del plural: Aquells senyors, sembla que són molt rics.

Albert Jané